

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES DELY

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΒΑΓΚΟΝ-ΛΙ

ΑΞΕΙΔΕΝΑ, τήν ἀλημονήτη ἐκείνη θρα-
δειά, γιώ τό Μόναχο.

Νεαρός ἀνθυπολόχαγός τοῦ 10ου συν-
τάγματος τῶν «Ἐρυθρῶν Οὐσσάρων», ἔ-
φευγά με κατεπέγον φύλλο πορείας ἀπ’
τὸ Βερολίνο, γιώ νά παρουσιασθῶ στὸ
σύνταγμά μου στὸ Μόναχο.

Μόνη οὐ περιουσία είχα τὸ τίμιο ἀρ-
ιστοκρατικὸ δόνοιά μου καὶ τὴν κομψὴ φαν-
ταχτερή ὅπλη μου. Θατόσο, τὸ εἰκονιδίο
χρόνα μου καὶ τὸ φηλό λυγερό κορύ μου.
μ' ἔκκαναν νά θλέπω τὴ ζωή σπαρμένη μὲ
λουλούδια...

Μόλις μπήκα στὸ ἔξπρες Ερεολίνου—Μονάχου, μὲ περίμενε
μιὰ ἑπτάλη. Ήλα τὰ διαιμερίσματα τὸν Βαγκόν-λι ήσαν πια-
σμένα; κι' ἡ ἀμάξοστοιχία ὥρητος σαν δαιμονισμένη στὸ σκο-
τάδι τῆς νυχτας, χωρὶς νά τέρπη συμπληρωματικὸ θαγόνι!

Σφυρίζοντας φιλοσοφικά, παρέδωσα στὸν φιλάρητον τὴν φιλέληση σὲ κακαῖα
μου—νά τὴν φιλέληση σὲ κακαῖα γωνια—κι' ἔγω, κατεβάζοντας
ἔνα κάθισμα κινητὸ τοῦ διαδρόμου, θρυνάστηκα ἐκεὶ κι' ἔρρι-
τα μουσαφηρησάντη τὴ ματία μου ἔξω στὸ οκτάδι, σάνμεσα απ-
τὰ ψυχρὰ τέλαιμα τοῦ παραθύρου...

Ο δαμανομένος θύρος τοῦ τραίνου μὲ ζάλιζε, ἀλλὰ καὶ
τὰ ταχύτατα ρυθμικά κυττάματα τῶν τροχῶν στοὺς συνδέσμους
τῶν σιδηροτροχῶν καὶ στὶς τραβέρσες, μὲ ντανούριζαν ήδουν-
κά. Νόμιμα πάνω ταξίδευαν στὸ χασι, σάνμεσα σὲ δινειρα!...

Ἐξαφανια τινάχθηκα καὶ γύ-
ρισα τὸ κεφάλι μου. Ἡ ἀντι-
κρυνὴ πόρτα ἐνὸς κλειστοῦ κα-
μπαριψάτη ἀνοικεῖ ἀπότομα καὶ
κένω φωτός ξεχύθηκε ἀπό τοῦ
μέσα. Στὸ κατώφλι στεκόταν
μὲ νωχέλεια μιὰ νέα γυναῖκα,
ἡ οἵτοις ἀφοῦ μὲ ἀντίκρυσα λι-
γες στιγμές μὲ ἀνέξερνητη
ἐκφρασι στὰ μάτια, ξαναγύρι-
σε πάλι στὴ θεοὶ τῆς.

Ἡ πόρτα ὅμως εἶχε μείνει ἄ-
νοιχτὴ πειά. Τοιητεύμενος ἀπ-
τὴν ἀθόρυβη σὰν ὀπασία ἐμ-
φάνιστη τῆς γυναικας ἐκείνης,
παρακολούθησα μὲ τὰς τις κινή-
σεις τῆς. Τὸ ὑψηλὸ «Φόσ-
μαγίκρ» κορμὶ τῆς κυμάτιζε καὶ
χάρι ἀγριμοῦ, ὅπαν γυριζόν-
τας μου τὴν ράχη! Ξανακάθησε
στὴ θέση τῆς.

Ἡταν μόνη, κι' εἶχε κρατή-
σει γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ τὶς
δύο θέσεις, τὶς ὅποιες διαβέτει
κάθε κομπαριτιάν. Ἡταν με-
λαχρονῆ, μὲ μαρτία γυαλιστε-
ρὰ μαλλιά, ἀφθονα καὶ σγου-
ρά, καὶ ἀπ' τὸ σαγηνευτικὸ
τούσο τῆς ἔθγανε μιὰ δινέκφρα-
στη ἀρχοτάτη κυήσεων καὶ στά-
σεως!...

Δὲν φαινόταν νά μοῦ δινή
προσοχή. Ξεφύλλιζε κάποιο Ει-
κονογράφημένο περιοδικό.

Ἡ πύρινες ματίες μου, ὅμως, ἐπι-
μονες κι' ὀποτέλητες, τὴν ἀνάγκασαν νά γυρίσω στὰ τελευ-
ταῖς, τὴ ματία τῆς σὲ μένα, κάτως μισθωματικόν...

Δὲν χαμηλώσα τὴ δική μου. «Ἀψφιδνας» κάτι σὰν ἐπιπλεξι-
καὶ κατὶ σάν ἐνόληση, τὸ ὄποιο στιθερώδης ὀλφάνερο στὰ
μάτια τῆς, ἔξακολούθησα νά τὴν κυττάζω σταθερά, μὲ τὴν αὐ-
θάδεια τὸν εἰκοσιόδι μου χρόνων!...

Καὶ...παράδε: Δέν ἀνθεῖς στὰ τελευταῖς, ἀλλά, μαλακό-
νιστας τὴν αὐστηρή ἔκφραση στὸ θείου πρωσώπου τῆς, ἀφει-
κάποιο ἀρότα χαμόγελο ἐπιεικέσιας νά πλευθῆ στὰ χέλιτ τῆς...

Ποιοι νά ήταν, ἀραγε, θεέ μου; «Ἄσφαλως» θά συγγένευε μὲ
τὴν ἀντιτάπη ἀριστοκρατία, εἴτε τοῦ αἵματος εἴτε τοῦ χρήμα-
τος, ὅπως πρόδινε τουλάχιστον τῆς ἔφθαστη μεγαλειότης τῆς ἔκ-
φρασέως της καὶ τῶν κυήσεων τῆς. «Ἄλλα ποιά ήταν;

«Ἐν» ἀστανικόν μ' ἔστρωσε νά μαθῶ. Κάποιος κυ-
ριαρχικὸ τυχοδικιός πυρετός, κάτι σὰν δίψα ρωματικῆς
περιπέτειας, μοδώσε τὴν τόλην νά τὴν δρώσω μὲ ἀδρότητα:

Κυρία μου, ἀν δὲν τὸ νοιτίζετε ἀδιακριτοῦ μου, μπορῶ νά
μάχω ἀν ταξιδεύετε μαρκρά;

Ξανάστησα στὴν ἀρχῇ. «Ἐπειτα, ζαρώνωντας κάπως παι-
χνιδιάρικα στὴ γονιά της, μοῦ ἀποκρίθηκε ἀπλά:

—Πηγάνω στὸ Μόναχο, ἀνθυπολοχαγέ μου!...
Τόνισε τὸν θαθμό μου μὲ μιὰ αφριτή, καλοκρυπτιμένη εἰρω-
νεία. Πεισματένος, ὑποκλιθηκα κι' είπα:

—Μόνον στρατηγός θα μὲ προσφωνοῦσε ἔτοι... «Ωστόσο...
Μὲ διέκοψε τοσχίνικα;

—Κι' ἀν είμαι στρατηγός...

Γέλασα δινοικόφραδα, καὶ γελοῦντας τόλμησα νά πλησιάσω
στὸ κομπαριτόν της. Στάθηκα μὲ παιχνιδιάρικη σοθαρότητης
προσοχῆς μπροστά της, ἔφερα τὸ χέρι μου στὸ πιλήκιο, κι'
επίτη...

—Τά σέθη μου, στρατηγέ μου... τριγχαριτωμένε!

—Ήταν ἡ σειρὴ τῆς τώρα νά ἀρχίσῃ τὰ γέλια. «Ἐπειτα, ζε-
σκοντας μιὰ κωμικὴ σοθαρότητα ἀφθαστής γοητείας, μούδεις,
μιὰ θέσιο πλάτη τῆς—μήτως ὑπῆρχε κι' ἀλλή, εύτυχως, στὸ κε-
νο κομπαριτιάν;—καὶ μοσπέ;

—«Ἀνάπαυσις, ἀνθυπολοχαγέ...» Καθήστε!

Κάθησα μοδισμένος. Δέν ἔρρο πῶς, ἀλλὰ ἐμπλεξα σ' ἔννε
διέκοδο μέ τὰ στοῖτοι αὐτά, ἀπ' τὸ ὄποιο δὲν ἔθεπε πῶς μπο-
ροῦσα νά έφευγω, χωρὶς νά γελούποιηθω. «Απ' τὴν ἀμηχανία
μου θώμας μ' ἔθγαπε λίθια.

Μὲ καταπληκτικὴ ἀνεύδοντα στὸν άντικτορό της, πήρε ἔνα ψφός φυ-
σικόπατο καὶ ράτησε:

—Ποίος δ σκοπός καὶ τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου σας;

—«Ανάσσαν μὲ ἀνακούφισι. Εὐλαβείκα—γιατὶ ἀράγε κυριαρχοῦ-
σε ἐτοί εἶπάνω μου, αὐτή ἡ γόνησα;—ὑποκλιθηκα κι' είπα:

—Τοποθετοῦμαι στὸ Μόναχο,
κυρία μου... Στὸ ἑκεὶ σύνταγμα
τῶν «Ἐρυθρῶν Οὐσσάρων» τῆς
φρουρᾶς...

—Ἡ συιδιάλεξι μιὰς ἔξακολου-
θησος πολλές ὥρες σ' αὐτὸν τὸν
τόνο. Ἐγώ ήμους ἀσυγκράτητος
σὲ εἰλικρινεῖ, ἀλλὰ ἀρέψεις ἔκ-
φρασίες ἀπειρούστον θαυμα-
σμοῦ, γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ διάνοια
της καὶ γιὰ τὴν ἔξιτικὴ ὀμορ-
φιά της. Εκείνη πάλι, πιὸ ἐπι-
φυλακτική, πιὸ συγκρατημένη,
πρόδισε ὡστόσο ἔνα συναισθήμα
ἔνδομυχης εὐχαριστηρίεως, τὸ δό-
πιον ἀσφαλῶς τῆς προσενούσε η
συντροφία μου καὶ τὸ εὔθυμη
τεανική φλαμπία μου...

—Ἀργά κατό τὰ μεσάνυχτα ση-
κώκατο καὶ φύγω, ζητῶντας της
ἀπειρες συγνόμες γιατὶ ἔγινα ἀ-
φορμή νά ἀγρυπνήσῃ. Μά τὴν
ὅρα ποὺ μούδην τὸ ούρανο
χέρι της νά τὸ φιλήσω, ράτησε
ἀπότομα:

—Ποῦ εἶναι τὸ κομπαριτιάν
σας;

—Ἀνύποπτος ἀποκρίθηκα:

—Ω, κυρία μου!... Δέν πο-
λαβαί συντοχή κανένας... Μά ξ-
χω ἀγκαζάρει ἔνα αζήτητο—
εύτυχως—κάθισμα τοῦ διαδρόμου,
καὶ κατοικεδρεύω σ' αὐτό
μου!...

μέχρι τέρματος τοῦ ταξειδίου
πρόσωπο της. Εἴπε:

—«Ε, τότε καθήστε νά μοῦ κάνετε συντροφία...» Ας ξενυχτή-
σουμε κι' οἱ δύο, μαλάντας σὰν καλοὶ φίλοι, παρὰ νά μελαγ-
χυλόδημος σ' ἔναν μισθόδρωμο!...

—Η εύτυχια ποὺ ξενιάστησε ἐκείνη τὴ στιγμή, μούδησε τόση τρε-
μούλα καὶ τόση συγκίνηση, ὅπετε φαντάζουσι πῶς θά φέρθηκα
διάστου φθάσιμες στὸ Μόναχο σὰν ἔνας «έκ γενετῆς» ἀδέξιος.
Καὶ κορυφώθηκε ἡ ἔκπληξη μου, ὅταν τὴν στάλη μέρα στὸ
σταθμό τοῦ Μονάχου, ἀφοῦ πράτα δέν θέλησε νά τὴν συνοδεύει
σαὶ δό τὸ σπίτι της, μοῦ εἶπε τὴν ώρα πόδευε γέτε τὸ αὐτοκινητό
της:

—Μετά τὰ γυμνάσιά σας, περνάτε, ἀνθυπολοχαγέ μου, πότε
πότε, ἀπ' τὴν Φρειδιγκστράσεω 10... Ζητάτε τὴν κυρία Κάλμαν,
κι' ἔγω εύχαριστως θά σᾶς προσφέρω ένα φιλτζάνι τοσαὶ...

Καθώς μαντεύεται καλά, τὴν ἐπομένη τὸ πάρογύεια, στὶς 5.
Θρισκόμουν στὸ πιὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο τοῦ Μονάχου.
Θεασμόμενος ἀπ' τὴν τόση μεγαλοπρέπεια, ἀκολούθησα τὸν
χρυσοστόλιστο γκρούμ, ὃ δόποις με ὀδηγούσε στὸ ίδιαιτερό
διαμέρισμα, τὸ κρατημένο ἀποκλειστικά γιὰ τὴν κυρία Κάλ-

Καθισμένη μπρός στὸ σύνοικτο παράθυρο, διάθαξε ἔνα
βιβλίο...

μαν...

Έναδ όμως διερωτόμουν μὲ άπορια, ποιά νὰ ήταν άφαγε αὐτή η «κυρία Κάλμαν»; ένα διώμα τόσο κοινό, μπροστά σὲ τε τοια ἀρχοντια-ή πόρτα ένος σαλονιού; Ανισχες ἀπότομα κι' ἀντίρρια στὸ βάθος τὴ σειρῆνα μου!

Μαρμάρωσα στὴ θέση μου. Καθισμένη μπρός στὸ ἀνισχό παράθυρο, κρατοῦσε ἔνα βιτλίο καὶ τὸ διάθασε, ἐνώ πλάι της ἔνα σκυλί τὴ κυττάσης με ἀφούισα θουζή. Τὸ ἔνοτικο μου-έντικο ένος θαθιά έρωτευμένου πειά—με θοήθημα ἀστραπαίσα νότιαταλάθω δτι...μὲ περίμενε ή θεά ἔκεινη!...

Καὶ τὴν εντύπωσι τὴ σχηματιστὴς ἀπὸ τὸ γεγονός δτι ὁ μικρὸς γκρυπὸν δὲν χτύπησε τὴν πόρτα, σὰν νιχές ἀπὸ πρὶν διαταγές σχετικές...

Στὸ ἀντίκρυμά μου ή κυρία «Κάλμαν» ἀσφαλῶς θά χρειάσθηκε δῆλη τὴν ἀριστοκρατικὴ ἀνταρροφή της, για νὰ μὲ δεῖξῃ διλοφάνερα τὴν ταραχὴ ποὺ δοκίμασε. Μὲ δέχθηκε σὰν ἔνας παταλοὶ πειά γινώριμο καὶ μόνος ἡ φευγαλέας σπίθες τῶν μεγάλων ανιγματικῶν ματιῶν της, φανέρων πότε-πότε μιὰ μυστικὴ λαχτάρη, τὴν ὥρα ποὺ τίναυε ἀντικρυστὰ τὸ τοσί..

Ἐπῆγα πολλὲς φορές στὸ μεγαλοπρεπέστατο ἀπαρτεύμαν της. Δὲν θέλω νὰ θεβηλώσω μὲ ληπτομερή περιγραφή, τὶς σύρσανες κι' ἀδέχαιστης γιὰ πάντα στιγμές ευτυχίας, τὶς ὅποιες είχε τὴν τραλωσήν νὰ μοῦν χαρίσῃ ὅτι ἐλεκτρή ἔκεινη ὑπαρξίας..

Ἐχω μονάχο τὴν ὑποχρέωσι—χωρὶς ματαιοδοξία, τὸ ὄρκιζομαι—νὰ ικανοποιῶ τὴν περιέργεια τοῦ ἀναγνώστου, ἐκμυστηρευμένους σ' αὐτὸν τὴν ιατράληξη ποὺ δοκίμασα, τὴν παραμονὴ τοῦ ὄριστικοῦ—ἀλλοίμονο—χωρισμοῦ μού μὲ τὴν κυρία «Κάλμαν»..

Ω. Θεέ μου! «Ημουν τὴ στιγμὴ ἔκεινη θυτίσμους σὲ ἀπεργραπτη μελανχολία. γιατὶ ἔνοιωσθα πόλη τὴν ἔχωνα γιὰ πάντα. Ἐκείνη μὲ πλησίασε. Μούδησε ἔνα θερμὸ φίλο στὰ χελιδοὺς, καὶ δείχνοντας μου τὸ ἐπίσημο διπλωματικὸ διαβατήριό της, μοῦ εἶπε θηλιμένη:

—Μῆν πικραύεσαι, φίλε μου. πού μὲ χάνεις... Εἰτας σπαράζεις περισσότερο καὶ τὴ δική μου καρδιά.. Κύτταξε νὰ δῆς ποὺ εἶμαι πραγματικά.. Κι' ἔτσι φύλαξε τὴ γνωριμία μας σὰν ἔνα πολύτιμο κειμῆλο στὰ μυχια τῆς ψυχῆς σου, ἀφοῦ θλέπεις ότι εἶνες ἀδύνατο πειά νὰ σέ ξανθάδι!

Διάσθαστο τὸ διαβατήριο κι' ἀμέσως χλωμασασ σαν νεκρός. Ἐπειτα γονάτισα εὐλαθικά προστά της: «Ηταν ή Αύτης Αὐτοκρατορικῆς Ὑψηλότητος ἡ πριγκήπισσα Ξένη Νατζεζέδης Ρώμανον, μεγάλη δουκισσα τῆς Ρωσίας, πρώτη ἔξαδέλφη τοῦ τσάρου καὶ ἐπίτιμος στρατηγὸς πολλῶν εὐρωπαϊκῶν στρατῶν!..

Ταξεδιεύεις «ἰκούγυντο» χάριν ἀναψυχῆς καὶ μελέτης, κι' ἐπρόκειτο νὰ γυρίσῃ τῷρα στὴ Ρωσία...

«Ω! Απὸ τότε δὲν τὴν έχωσα ποτὲ κι' ἡ ἀνάμυησίς της εἶνα τὸ πιό γλυκό δνειρό τῆς ζωῆς μου...»

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΑ ΘΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

—“Οταν πῶ τὸ θράδυ κατέ, δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. —Σὲ μένα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. «Ἄμα κοιμηθῶ, δὲν μπῶ νά...πιο καφέ!

Μεταξύ φίλων:

‘Ο Ξὲνας—Νέις σοῦ πῶ ἔνα πρᾶγμα. Απὸ φίλο μου ποτὲ δὲν δανειστηκα.

‘Ο ἄλλος—Γότε σ' ὄρκιζομαι πώς θὰ εἶμαι αἰωνίως φίλος σου!

Μεταξύ γαθριδάων:

—Κύτταξε καλά, ρέ, μὴ σὲ κάνω...σὰν ἀνάποδο λάμδα!...

Κουζειτιάζουν δυό κυριες:

—Ο ἄντρες μου εἶνε κλουσθί κεφάλι!

—Ο δικός μου εἰνεσιδεροκέφαλος. Φατάσου, τοῦ πετάω τοσα πιάτα στὸ κεφάλι καὶ...σπάζουν τὰ πιάτα.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΤΑΡΕΣ

—Κακό σου σαραντάμερο.

—Τὴν κακήν σου φάσαι, λάχσαι καὶ πράσαι

—“Αμοιρος νά γίνης.

—Νά περπατήσης μὲ μαμρά ταγάρια.

—Νά λυσώσης καὶ νά παγώσης.

—Νά πάνα δ' ήλιος τοῦ ‘Ηλιού!..

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

“Ενας Ἀμερικανός μετεωρολόγος ισχυρίζεται ότι η θαρομετρικὴ πίεσις είναι ἔνας δτι’ τούς ιαχυροτέρους συντελεστας...τῆς ἐγκληματικότητος.

“Οπου δηλαδή ὑπάρχει μικρότερη θαρομετρικὴ πίεσις, δηλαδὴ ψηλά στὰ θουνά, έκεινης είναι τὰ περισσότερα καὶ σπασιούτερα ἐγκλημάτα.

“Ενα δτι’ τὰ φοβερότερα μεταιονικά θασανιστήρια ήταν καὶ τὸ θασανιστήριο...τῶν μυρμηγικῶν, τὸ οποῖο ἔθεταν ἀφαρμογή τὰ παλήρα χρόνια, για ν' ἀποσπάσουν ομοιούλιος ἀπὸ ἔναν κατηγορούμενο. Δένανε ἀλαδή τὸν κατηγορούμενο ὀλόγυνον καὶ τὸν ἀστλαντικόν κατόπιν. Επειτα τὸν ρίγνην τοῦ καμπία σαραπατηρία μεγάλα μυρμηγίκα, τὰ οποῖα ἀρχίζανε νὰ τὸν δαγκωτανούν καὶ νὰ τὸν γαργαλαύν.

Τὸ θασανιστήριο αὐτό, που φάνεται τίσις δηλούμενη, ἀνύγκασε ὥστεσο πολλούς ποδικούς νὰ προσθίνουν εἰς πλήρη δυολογίαν τῶν ἐγκλημάτων των.

Κατὰ τὸν ὑπολογισμοὺς τοῦ ἀστρονόμου Ρούθερτον Μπάλλ, ἀν δῆλη η θερμότης τοῦ ήλιου ἔξετιματο αὐτὴ πέντε ἑκατομμύριων λιρῶν χρυσῶν, ἡ ἀνάλογια τοῦ ποσοῦ τῆς ήλιανθής θερμότητος πού μας παρέχει ὁ ήλιος μέσα σ' εἴναι δέκατο τοῦ δευτερολέπτου.

“Εὰν δῆλοι οἱ γαιαθρακες τῆς γῆς καὶ γότουσαν μαζύ, ή θερμότης πού θὰ παρήγανον θά θεδυναμώσεις μὲτα τοῦ θερμού μεταπομπής της πού μας παρέχει ὁ ήλιος μέσα σ' εἴναι δέκατο τοῦ δευτερολέπτου.

Τὸ δάρος τῆς θαλάσσης τοῦ Εἰρηνικοῦ Ωκεανοῦ είνε 948 πεντάκις ἑκατομμύρια τόνων καὶ τοῦ Αἰτλαντικοῦ 325 πεντάκις ἑκατομμύρια.

Γιὰ νὰ περάσῃ τὸ νερό δλων τῶν θαλασσῶν τοῦ κόδου μάζα δτι’ τὴν κοίτη τοῦ Νισυάρα, θὰ γρειαζόντουσαν δυὸ ἑκατομμύρια χρόνια.

Τὸ μεγαλείτερο συγγενούλογό του κόδου είνε τῆς Ιαπωνέζικης οἰκογενείας Ούμπη. ‘Ο Μάλτ Ούμπη κι’ ὁ ἀδεέφος του ἀφήσανε πρὸ τριάτα χρόνων 830 παιδιά, ἔγγονα, δισέγονα καὶ τρισέγονα. Σήμερα η οἰκογένεια αὐτή ἔχει δωδεκά χιλιάδες μέλη.

Στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο ὑπάρχουν δυό ‘Ελληνικά αγγεῖα τοῦ 700 π.Χ., πού μοιάζουν καταπληκτικά μὲ τὰ σημερινὰ μπι-πιπλό τῶν θρεφών.

Καὶ μιὰ ἀποκάλυψις ἀρέκτη σκανδαλώδης, 98 χιλιάδες λίρες στερλίνες εἰσέπραττε ἀλλοτε, κάθε χρόνο, ὁ Γαλλικὸς τύπος ἀπὸ τὸ χαρτοπατίγιο τοῦ Μόντε Κάρλο για νὰ σκεπάζῃ διάφορα σκανδάλα του.

‘Η ἀρχαιοτέρα ἐφημερίς του κόδου είνε τὸ ‘Κίν-Πάνα, πα πανεζική ἐφημερίδα που ἐκδίδεται στὸ Πεκίνο. Η ἐφημερίς αὐτή ἔξεδθη πρὸ 1024 χρόνων. Ήταν τότε μηνιαία καὶ χειρόγραφη. Τὸ 1361 ἔγινε ἔθουμαβιάσια καὶ πρὸ 134 χρόνων ἡμεροτροπία. Τώρα θύγαζε τρεις ἔκδοσεις τὴν ἡμέρα κι' ἔχει τὴν μεγαλείτερη κυκλοφορία δτι’ ώλες τὶς Κίνεζικες ἐφημερίδες.

Τὶ τρομερά είναι κάποτε τὰ καταραμένα τυπογραφικὰ λάθη! Πρὸ μερικῶν χρόνων, σὲ μιὰ Γαλλικὴ ἐφημερίδα ἀνακατώθη καν δυὸ διαφορετικές εἰδήσεις καὶ νά τι διατίθασαν οι μαγνιώστες της τὴν ἐπομένην, κατάπληκτοι:

«Ο γιατρὸς Κ. Διωρίστηκε ἀρχίατρος στὸ νοσοκομεῖο τῶν Αδελφῶν τοῦ Ελέων. Εύθὺς ἀμέως διετάχθη ἡ ἐπέκτασης τοῦ νεκροταφείου ‘Μόν-Παρνάσσο. Ή ἡραγάστες ἐκτελοῦνται δραστηρίως».

Κατὰ μέσον δρον, κάθε ἀθρωπὸς καταναλούεις καὶ έχει τὰ κιλούργαρμα μὲ δύσηγότου τὸ εἰκοσιτετράρο.

Μιὰ γόνιμη θασιλισσα μελισσῶν μπορεῖ νὰ γεννήσῃ, μέσα στὰ τρία χρόνια τῆς ἀκμῆς της τριακόσιες περίπου χιλιάδες μέλισσες.

